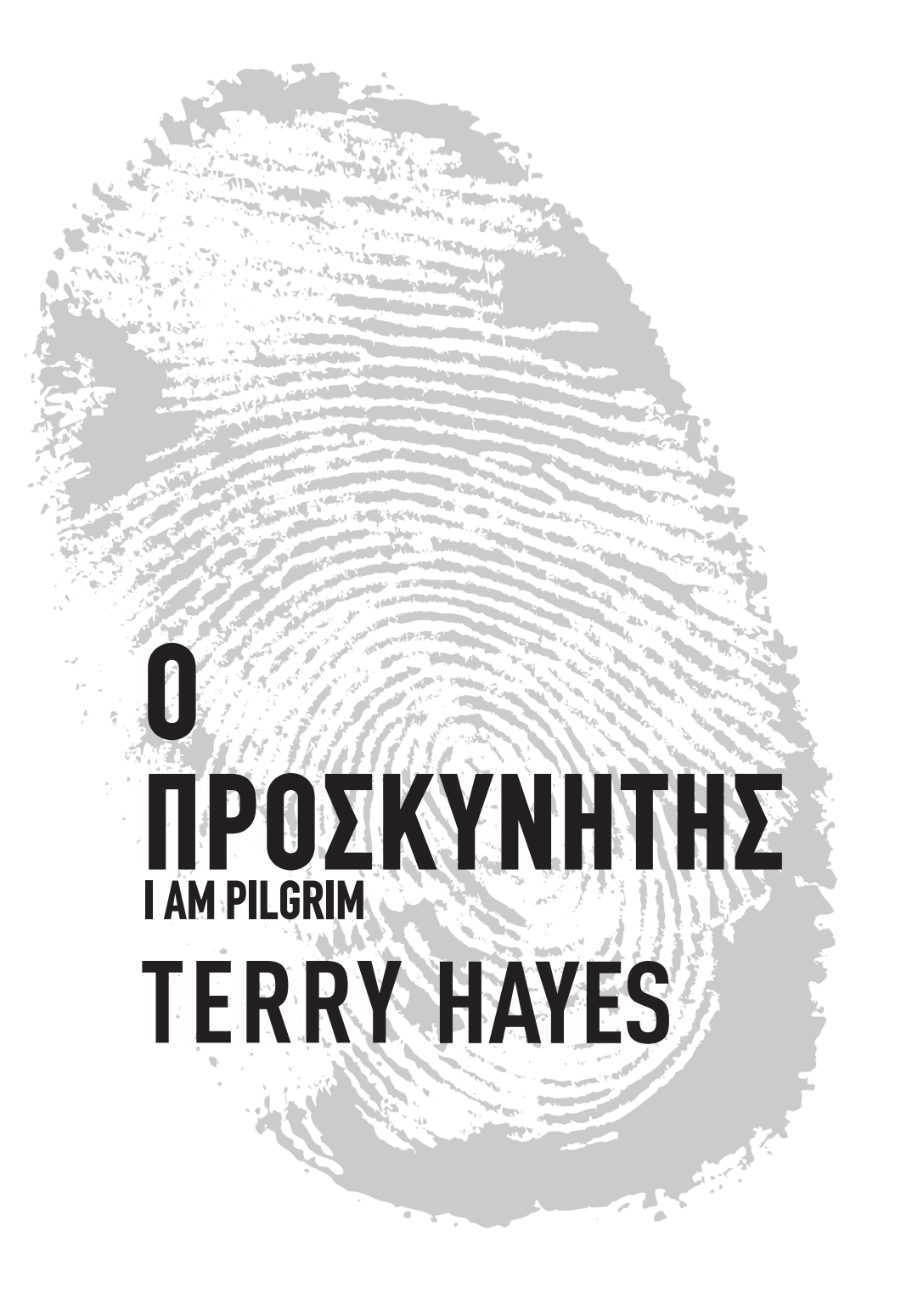

0

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

I AM PILGRIM

TERRY HAYES

Δεν υπάρχει άλλος τρόμος πιο απαράλλαχτος και απατηλός
από αυτόν που στοιχειώνει έναν κατάσκοπο σε ξένη χώρα.

John le Carré, *The Looking Glass War*

Σε αυτούς τους σκληρούς δρόμους πρέπει να βαδίζει
ένας άντρας που δεν είναι σκληρός,
που δεν είναι ούτε διεφθαρμένος ούτε φοβισμένος.

Raymond Chandler, *The Simple Art of Murder*

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΡΗ ΠΟΥ θα τα θυμάμαι σε όλη μου τη ζωή – την Κόκκινη Πλατεία καθώς τη μαστιγώνει καυτός άνεμος, το δωμάτιο της μητέρας μου στην κακόφημη μεριά της Όγδοης Λεωφόρου¹, τους τεράστιους κήπους σε ένα αριστοκρατικό σπίτι μιας ανάδοχης οικογένειας, έναν άντρα που προσπαθεί να με σκοτώσει στο σωρό των ερειπίων που κάποτε ήταν γνωστό με το όνομα Θέατρο του Θανάτου.

Μα τίποτα δεν αποτυπώνεται βαθύτερα στη μνήμη, σαν σημάδι στο δέρμα από καυτό ατσάλι, όσο ένα παλιό κτίριο δίχως ασανσέρ στη Νέα Υόρκη: ξεφτισμένες κουρτίνες, φτηνιάρικα έπιπλα, ένα τραπέζι φίσκα στη μεθαμφεταμίνη και πολλά άλλα ναρκωτικά. Στο πάτωμα, δίπλα στο κρεβάτι, βρίσκονται μια τσάντα χειρός, μαύρα εσώρουχα –τρόπος του λέγειν εσώρουχα, καθώς θύμιζαν περισσότερο οδοντικό νήμα– και ένα ζευγάρι δωδεκάποντες γόβες Jimmy Choo. Η παρουσία τους ήταν παράταιρη με το χώρο, όπως ακριβώς και η ιδιοκτητριά τους. Είναι γυμνή στο μπάνιο, με το λαρύνγι της κομμένο, να επιπλέει μπρούμυτα σε μια μπανιέρα γεμάτη θειικό οξύ – η δραστική ουσία σε καθαριστικά διαθέσιμα σε κάθε σουπερμάρκετ.

Κοντά μια ντουζίνα άδεια μπουκάλια καθαριστικού – Άσπρος Σίφουννας, σύμφωνα με την ετικέτα– βρίσκονται διάσπαρτα στο πάτωμα. Δίχως κανείς να με πάρει είδηση, αρχίζω να τα εξετάζω. Η ετικέτα με την τιμή είναι ακόμα κολλημένη πάνω τους και διαπιστώνω πως, για να θολώσει τα νερά, ο δράστης αγόρασε τα μπουκάλια από είκοσι διαφορετικά

¹ Πρόκειται για τον περίφημο δρόμο 8 Mile στο Ντιτρόιτ του Μίσιγκαν. (ΣτΜ)

καταστήματα. Πάντοτε πίστευα πως είναι δύσκολο να μην εκτιμήσεις έναν καλό και προσεκτικό σχεδιασμό.

Στο μέρος επικρατεί το απόλυτο χάος. Αστυνομικοί γαβγίζουν εντολές μέσω ασυρμάτων, οι βοηθοί του ιατροδικαστή φωνάζουν απεγνωσμένα για ενισχύσεις, μια ισπανόφωνη γυναίκα κλαίει ασταμάτητα. Ακόμα κι αν το θύμα είναι ο πιο μοναχικός άνθρωπος στον κόσμο, πάντοτε υπάρχει κάποιος που θα κλάψει στον τόπο ενός εγκλήματος.

Η νεαρή γυναίκα στην μπανιέρα είναι αδύνατον να αναγνωριστεί. Το οξύ που μούλιαζε το σώμα της επί τρεις ημέρες κατέστρεψε όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Και, φυσικά, αυτή ήταν και η πρόθεση του δράστη. Αυτός που τη σκότωσε φρόντισε να χρησιμοποιήσει τηλεφωνικούς καταλόγους σαν βάρη για τα χέρια της. Το οξύ δεν κατέστρεψε μόνο τα δακτυλικά της αποτυπώματα, αλλά σχεδόν όλα τα οστά του μετακαρπίου κάτω από το δέρμα. Θα κάνουν πάρα πολύ καιρό να βρουν την ταυτότητά της, εκτός κι αν οι άντρες του Εγκληματολογικού της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης σταθούν τυχεροί και την αναγνωρίσουν βάσει της οδοντοστοιχίας της.

Σε κάτι τέτοια μέρη, όπου αισθάνεσαι το κακό να έχει μουσκέψει την ταπετσαρία στους τοίχους, το μυαλό μπορεί να ταξιδέψει σε επικίνδυνα μέρη. Η εικόνα μιας νεαρής κοπέλας δίχως πρόσωπο μου θύμισε εκείνο το παλιό τραγούδι των Λέβον και ΜακΚάρτνεϊ που μίλαγε για την Έλενор Ρίγκμπι, τη γυναίκα που φορούσε ένα πρόσωπο το οποίο φύλαγε σε ένα δοχείο δίπλα στην εξώπορτα. Στο μυαλό μου είχα ήδη δώσει το όνομα Έλενор στο θύμα. Η ομάδα που δούλεψε στη σκηνή του εγκλήματος είχε ακόμα μπόλικη δουλειά, μα δεν υπάρχει ούτε ένας στο δωμάτιο που να μην πιστεύει πως η Έλενор σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια του σεξ: το στρώμα είχε φύγει στα πλάγια του σκελετού του κρεβατιού, τα σεντόνια ήταν ακατάστατα και πάνω στο κομοδίνο ήταν ευδιάκριτη μια καφετιά κηλίδα από αίμα – προφανώς από την καρωτίδα του θύματος. Εκείνοι που είχαν ελαφρώς πιο διεστραμμένη σκέψη

υπέθεσαν πως ο δράστης έκοψε το λαιμό της καθώς βρισκόταν ακόμα μέσα της. Το κακό είναι πως ίσως και να είχαν δίκιο. Όπως και να πέθανε, όμως, όσοι ψάχνουν για κάποιο παρηγορητικό στοιχείο ίσως βρουν κάτι: το πιο πιθανό ήταν να μην κατάλαβε τι συνέβαινε – τουλάχιστον όχι πριν από την τελευταία της στιγμή.

Σε αυτό ίσως και να βοήθησε μια δόση *τίνας*, δηλαδή κρυσταλλικής μεθαμφεταμίνης. Με το που εισβάλλει στα κύτταρα του εγκεφάλου, προκαλεί τόση διέγερση στο κορμί και προξενεί τέτοια ευφορία, που κάθε ικανότητα να αισθανθείς ένα δυσοίωνα προμήνυμα χάνεται. Για όσους βρίσκονται υπό την επήρειά της, η μόνη σκέψη που περνάει από το μυαλό τους είναι να βρουν κάποιον και να πηδηχτούν μέχρι λιποθυμίας.

Δίπλα στα δύο άδεια αλουμινόχαρτα όπου υπήρχε η τίνα βρισκόταν κάτι που έμοιαζε με εκείνα τα μικροσκοπικά μπουκαλάκια σαμπουάν που υπάρχουν στα μπάνια των περισσότερων ξενοδοχείων. Δεν είχε κάποια ετικέτα. Περιείχε ένα διαφανές υγρό το οποίο υπέθεσα πως ήταν GHB². Τώρα τελευταία έχει γίνει αρκετά δημοφιλές στις σκοτεινές γωνιές του διαδικτύου. Σε μεγάλες ποσότητες μπορεί να αντικαταστήσει επάξια το Rohypnol ως το νέο ναρκωτικό του βιασμού. Τα περισσότερα μουσικά στέκια έχουν ήδη πλημμυρίσει με αυτό. Πολλοί πίνουν ένα σφηνάκι GHB για να μαλακώσουν κάπως την παράνοια που προκαλεί η μεθαμφεταμίνη. Μα το GHB έχει και εκείνο τις παρενέργειές του. Σε κάνει να χάσεις όλες σου τις αναστολές και προκαλεί μια εντονότερη σεξουαλική εμπειρία. Με το που πέταξε τις γόβες στο πάτωμα και βγήκε από το μικροσκοπικό μαύρο φόρεμά της, η Έλενορ θα πρέπει να μετατράπηκε σε πύραυλο στο κρεβάτι.

Καθώς κινούμαι ανάμεσα στον κόσμο, ένας άγνωστος με ένα ακριβό παλτό να κρέμεται στον ώμο και τις αλυσίδες του

² Γάμμα-υδροξυβουτυρικό οξύ: μια ουσία που καταστέλλει το κεντρικό νευρικό σύστημα και χρησιμοποιείται ως ναρκωτικό. (ΣΤΜ)

παρελθόντος να σέρνονται πίσω του, σταματώ κοντά στο κρεβάτι. Κλείνω τα μάτια και τη βλέπω πάνω του, γυμνή, να τον καβαλάει. Μόλις έχει περάσει τα είκοσι, το σώμα της είναι σφριγηλό και, χάρη στο κοκτέιλ ναρκωτικών, οδηγείται σε έναν ανεπανάληπτο οργασμό. Η θερμοκρασία της βρίσκεται στα ύψη, επακόλουθο της μεθαμφεταμίνης, τα πρησμένα στήθη της ανεβοκατεβαίνουν, η καρδιά και το αναπνευστικό της σύστημα δουλεύουν υπερωρίες έπειτα από αυτή την έκρηξη πάθους και χημικών ουσιών, η ανάσα της είναι κοφτή, η υγρή γλώσσα της ψάχνει απεγνωσμένα ένα στόμα για να χωθεί μέσα του. Το σεξ σήμερα είναι υπόθεση των τολμηρών.

Φωτεινές επιγραφές νέον από τα μπαρ έξω από το παράθυρο θα χτυπούσαν πάνω στις ξανθές ανταύγειες του φετινού κουρέματός της και θα αντανakλούσαν πάνω στο ρολόι Panerai που φορούσε. Απομίμηση, αλλά καλή απομίμηση. Τη γνωρίζω αυτή τη γυναίκα. Κατά κάποιον τρόπο, όλοι γνωρίζουμε τον τύπο της. Τις βλέπεις στο τεράστιο μαγαζί της Prada στο Μιλάνο, να ξεροσταλιάζουν σε ουρές έξω από κλαμπ στο Σόχο, να πίνουν καφέ *latte* με χαμηλά λιπαρά στις δημοφιλείς μα πανάκριβες καφετέριες της λεωφόρου Μοντέν. Νέες κοπέλες που νομίζουν πως το περιοδικό *People* είναι ειδησεογραφικό και χτυπάνε τατουάζ με γιαπωνέζικα σύμβολα στις πλάτες τους για να κάνουν την επανάστασή τους.

Φαντάζομαι το χέρι του δράστη πάνω στο στήθος της, να αγγίζει το σκουλαρίκι πάνω στη ρώγα της. Να το κρατάει ανάμεσα στα δάχτυλά του και να το τραβάει κοντά του. Φωνάζει δυνατά, καθώς τα πάντα είναι υπερευαίσθητα, ειδικά οι ρώγες της. Μα δεν τη νοιάζει. Του αρέσουν τα άγρια κόλπα, και λοιπόν; Προφανώς του αρέσει και εκείνη. Έχοντας κουρνιαξει πάνω του, και με το κεφάλάρι να χτυπάει πάνω στον τοίχο, θα έβλεπε προς την εξώπορτα, η οποία πιθανότατα θα ήταν κλειδωμένη και ασφαλισμένη με αλυσίδα. Σε αυτή τη γειτονιά είναι το λιγότερο που μπορεί να κάνει κανείς.

Ένα σχεδιάγραμμα στο πίσω μέρος του δωματίου δείχνει το σχέδιο εκκένωσης. Βρίσκεται σε ένα ξενοδοχείο, όμως κάθε σύγκριση με το Ριτζ-Κάρλτον τελειώνει ακριβώς σε αυτό το σχεδιάγραμμα. Λέγεται Ιστοσάιντ Ιν, δημοφιλές σε ταξιδευτές της μιας βραδιάς, νεαρούς τουρίστες, φρενοβλαβείς και γενικά σε οποιονδήποτε μπορεί να πληρώσει μέχρι είκοσι δολάρια τη βραδιά. Δεν παίζει ρόλο πόσο θα καθίσεις –μπορείς να μείνεις για μια μέρα, ένα μήνα ή ολόκληρη τη ζωή σου–, το μόνο που χρειάζεσαι είναι δύο ταυτότητες, η μία με τη φωτογραφία σου.

Ο τύπος του δωματίου 89 έμενε στο ξενοδοχείο καιρό τώρα. Μισή ντουζίνα μπίρες αναπαύονταν στο έπιπλο του γραφείου, μαζί με τέσσερα μισοάδεια μπουκάλια ούισκι και κάνα δυο κουτιά με δημητριακά. Ένα στερεοφωνικό και μερικά σιντί βρίσκονται παρατημένα στο κομοδίνο. Τους ρίχνω μια πρόχειρη ματιά. Τουλάχιστον είχε καλό γούστο στη μουσική. Η ντουλάπα, από την άλλη, ήταν άδεια. Φαίνεται πως το μοναδικό πράγμα που πήρε μαζί του, προτού φύγει και αφήσει το πτώμα να λιώσει αργά στην μπανιέρα, ήταν τα ρούχα του. Στο πίσω μέρος της ντουλάπας βρισκόταν ένας σωρός από σκουπίδια: παλιές εφημερίδες, ένα άδειο κατσαριδοκτόνο, ένα ημερολόγιο τοίχου γεμάτο λεκέδες από καφέ. Το μαζεύω από κάτω και ρίχνω μια ματιά στις σελίδες του. Η καθεμιά έχει μια ασπρόμαυρη φωτογραφία κάποιου αρχαίου μνημείου. Το Κολοσσαίο, ένας ελληνικός ναός, η Βιβλιοθήκη του Κέλσου το βράδυ. Κουλτούρα, όχι αστεία. Μα το άλλο μισό των σελίδων είναι κενό· τίποτα δεν έχει σημειωθεί στις ημερομηνίες. Προφανώς, η μόνη χρήση του ήταν ως σουβέρ για την κούπα του καφέ, οπότε το πετάω και πάλι εκεί που βρισκόταν.

Κάνω μεταβολή και, χωρίς να το σκεφτώ ιδιαίτερα –η συνήθεια, βλέπεις–, περνάω το χέρι μου πάνω από την επιφάνεια του κομοδίνου. Παράξενο: ούτε ίχνος σκόνης. Κάνω το ίδιο στο γραφείο, στο κεφαλάρι και στο στερεοφωνικό, με το ίδιο αποτέλεσμα. Ο δολοφόνος έχει σκουπίσει κάθε επιφάνεια, για

να εξαφανίσει τα αποτυπώματά του. Έξυπνη κίνηση, μα δεν θα πάρει και βραβείο για κάτι τέτοιο. Όλα αλλάζουν, όμως, όταν πάνω στον αέρα μια γνωστή μυρωδιά και φέρνω τα δάχτυλα στη μύτη μου. Μπορώ να μυρίσω τα υπολείμματα ενός αντισηπτικού σπρέι που χρησιμοποιούν στις εντατικές των νοσοκομείων για να καταπολεμήσουν τις νοσοκομειακές λοιμώξεις. Όχι μόνο σκοτώνει κάθε βακτηρίδιο, μα καταστρέφει και κάθε δείγμα γενετικού υλικού (ιδρώτας, δέρμα, τρίχες). Ψεκάζοντας πρώτα τα πάντα στο δωμάτιο και έπειτα μουλιάζοντας με αυτό το χαλί και τους τοίχους, ο δολοφόνος έβγαλε την Αστυνομία της Νέας Υόρκης από τον κόπο να σκουπίσει ολόκληρη την επιφάνεια του πατώματος με τις ειδικές σκούπες συλλογής στοιχείων και υλικού.

Με μια ξαφνική καθαρότητα στη σκέψη μου, συνειδητοποιώ πως έχω μπροστά μου το ακριβώς αντίθετο από μια κλασική περίπτωση δολοφονίας για λεφτά, ναρκωτικά ή σεξουαλική ικανοποίηση. Σαν φόνος, η συγκεκριμένη περίπτωση είναι –το λιγότερο– εντυπωσιακή.

2

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ γνωρίζουν οι πάντες –πόσο μάλλον να ενδιαφέρονται γι' αυτό–, μα η πρώτη αρχή της εγκληματολογικής επιστήμης είναι η Αρχή της Αντικατάστασης του Λοκάρ, σύμφωνα με την οποία: «Κάθε επαφή του δράστη με τον τόπο του εγκλήματος αφήνει και από ένα ίχνος». Καθώς στέκομαι στη μέση του δωματίου, περικυκλωμένος από δεκάδες φωνές, αναρωτιέμαι εάν ο καθηγητής Λοκάρ είχε ποτέ του βρεθεί μπροστά σε κάτι παρόμοιο με το δωμάτιο 89. Οτιδήποτε έχει αγγίξει ο δράστης είναι βουτηγμένο σε μια μπανιέρα με οξύ, σκουπισμένο ή μουλιασμένο με αντισηπτικό. Είμαι σίγουρος πως δεν άφησε πίσω του ούτε μισό ίχνος από τα κύτταρά του.

Πριν από ένα χρόνο έγραψα ένα δυσνόητο βιβλίο πάνω στις μοντέρνες τεχνικές έρευνας. Σε ένα κεφάλαιο με τίτλο «Νέα Σύνορα» γράφω πως είχα συναντήσει σε κάποια σκηνή εγκλήματος τη χρήση αντιβακτηριδιακού σπρέι μόνο μια φορά στην καριέρα μου – επρόκειτο για τη δολοφονία ενός πράκτορα της αντικατασκοπείας στην Τσεχία. Η συγκεκριμένη υπόθεση δεν ξεκίνησε με τους καλύτερους οιωνούς – μέχρι σήμερα παραμένει άλυτη. Οποιοσδήποτε κι αν ήταν ο ένοικος του δωματίου 89, ήταν προφανές πως ήξερε τι έκανε, οπότε συνέχισα την εξέταση του δωματίου με τον ανάλογο σεβασμό.

Δεν ήταν και ιδιαίτερα τακτικός: ανάμεσα στα υπόλοιπα σκουπίδια βλέπω ένα άδειο χαρτονένιο κουτί πίτσας να βρίσκεται πεταμένο δίπλα στο κρεβάτι. Είμαι έτοιμος να προσπεράσω τη συγκεκριμένη λεπτομέρεια, όταν συνειδητοποιώ ότι εκεί πρέπει να είχε το μαχαίρι: πάνω στο κουτί της πίτσας, σε μικρή απόσταση από τα χέρια του, κάτι τόσο *φυσιολογικό*, που η Έλενορ δεν θα είχε καν υποψιαστεί.

Τη φαντάζομαι στο κρεβάτι, να πιάνει τον καβάλο του κάτω από τα ακατάστατα σεντόνια. Φιλάει τον ώμο του, το στήθος του, συνεχίζοντας προς τα κάτω. Ίσως ο τύπος το έχει προσχεδιάσει, ίσως όχι: μία από τις παρενέργειες του GHB είναι ότι καταστέλλει την τάση για εμετό. Αυτός που το έχει πάρει μπορεί να *καταπιεί* ένα όργανο όσο μεγάλο κι αν είναι – αυτός είναι ο λόγος που μπορεί κανείς να βρει το συγκεκριμένο ναρκωτικό σε στέκια ομοφυλοφίλων ή όπου гуρίζουν πορνό.

Φαντάζομαι να την πιάνει γερά με τα χέρια του, να τη гуρίζει και στη συνέχεια να τοποθετεί τα γόνατά του πάνω στο στήθος της. Εκείνη σκέφτεται πως ετοιμάζεται για να μπει στο στόμα της, μα το χέρι του πέφτει στο πλάι του κρεβατιού. Τα δάχτυλά του βρίσκουν το κουτί της πίτσας, δίχως η κοπέλα να μπορεί να τα δει, και τότε αγγίζει αυτό που έψαχνε – κρύο και φτηνό, μα καινούριο και αρκετά κοφτερό για να κάνει αποτελεσματικά τη δουλειά.

Αν κάποιος παρατηρούσε από πίσω τη συγκεκριμένη σκηνή, θα έβλεπε την πλάτη της να κυρτώνει και ένα βογκητό να ξεφεύγει από τα χείλη της. Θα πίστευε, φυσικά, πως τον πήρε στο στόμα της. Λάθος. Τα μάτια της, με τις κόρες διασταλμένες λόγω των ναρκωτικών, πλημμυρίζουν με φόβο. Το αριστερό του χέρι κλείνει καλά το στόμα της, σπρώχνοντας το κεφάλι της προς τα πίσω και αποκαλύπτοντας το λαιμό της. Κλοτσάει μανιασμένα, προσπαθώντας να απελευθερωθεί, κάνει να χρησιμοποιήσει τα χέρια της, μα εκείνος περίμενε αυτή την κίνηση. Από τα στήθη της τα γόνατά του γλιστρούν πάνω στους δικεφάλους της, ακινητοποιώντας και τα δυο της χέρια. Πώς το ξέρω; Εύκολο· δεν έχεις απλώς να παρατηρήσεις τις μελανιές πάνω στο σώμα που κείται στην μπανιέρα. Είναι αβοήθητη. Το δεξί του χέρι υψώνεται. Η Έλενορ το βλέπει και προσπαθεί να ουρλιάξει, στριφογυρίζει απεγνωσμένα σαν παγιδευμένο ζώο που προσπαθεί να απελευθερωθεί. Η οδοντωτή ατσάλενια λάμα του μαχαιριού περνάει πάνω από το στήθος της, κατευθυνόμενη στον χλωμό λαιμό της. Το χτύπημα είναι δυνατό.

Αίμα εκτοξεύεται πάνω στο κομοδίνο. Με μια από τις αρτηρίες που στέλνουν το αίμα απευθείας στον εγκέφαλο να είναι εντελώς κομμένη, δεν θα έπαιρνε παραπάνω από μια στιγμή μέχρι η κοπέλα να πεθάνει. Η Έλενορ ζαρώνει καταπίνοντας το αίμα της – αιμορραγεί ακατάσχετα. Με τα τελευταία απομεινάρια επίγνωσης που έχει, συνειδητοποιεί πως μόλις έγινε μάρτυρας του ίδιου της του φόνου. Κάθε της ελπίδα είχε πια χαθεί. Να πώς το έκανε. Και δεν βρισκόταν μέσα της. Για άλλη μια φορά ευχαριστώ τον Θεό για κάτι τέτοιες μικρές ανακουφιστικές λεπτομέρειες.

Ο δολοφόνος πάει αμέσως στο μπάνιο για να προετοιμάσει το λουτρό με το οξύ, ενώ ταυτόχρονα βγάζει τη ματωμένη λευκή φανέλα που φαντάζομαι πως φορούσε – έχουν βρει κομμάτια υφάσματος κάτω από το σώμα της Έλενορ στην μπανιέρα, μαζί με το μαχαίρι. Λάμα δέκα εκατοστών, μαύρη

πλαστική λαβή, φτιαγμένο σε ένα από τα χιλιάδες εργοστάσια-κάτεργα της Κίνας.

Η σκηνή της δολοφονίας παίζει ακόμα στο μυαλό μου, με αποτέλεσμα να μη νιώσω αμέσως το χέρι που προσγειώνεται στον ώμο μου. Μόλις οι αισθήσεις μου καταγράφουν την κίνηση, πετάω το χέρι από τον ώμο μου, έτοιμος να το γραπλώσω και να το σπάσω εφαρμόζοντας μια λαβή υποταγής – κατ'άλλοιπο μάλλον μιας πρότερης ζωής. Ο ιδιοκτήτης του χεριού ψιθυρίζει μια κοφτή συγγνώμη, ρίχνοντάς μου ένα επιτιμητικό βλέμμα καθώς με κάνει στην άκρη. Είναι ο επικεφαλής της ομάδας του Εγκληματολογικού. Τρεις άντρες και μια γυναίκα στήνουν τις λάμπες υπεριώδους ακτινοβολίας και ετοιμάζονται να εξετάσουν το στρώμα και τα σεντόνια για λεκέδες σπέρματος. Δεν έχουν προσέξει πως ο δράστης χρησιμοποίησε αντισηπτικό, και δεν μπαίνω στον κόπο να τους το πω. Μπορεί ο δράστης να έχει ξεχάσει να απολυμάνει ένα μέρος του κρεβατιού. Αν ισχύει κάτι τέτοιο, λαμβάνοντας υπόψη τη φήμη του Ιστοαίντ Ιν, φαντάζομαι πως θα βρουν χιλιάδες δείγματα, παλιά όσο και η συνήθεια των ιερόδουλων να φορούν καλσόν.

Κάνω στην άκρη προκειμένου να δουλέψουν, μα η προσοχή μου έχει ήδη πάει περίπατο. Προσπαθώ να κλείσω τους περιττούς περισπασμούς έξω από το μυαλό μου, καθώς υπάρχει κάτι σε αυτό το δωμάτιο, σε αυτή την υπόθεση, που δεν ξέρω ακριβώς τι είναι, μονάχα ότι με προβληματίζει. Ένα μέρος της υπόθεσης που έκανα είναι λάθος, και δεν μπορώ να το αιτιολογήσω. Κοιτάζω τριγύρω, καταγράφοντας για άλλη μια φορά όλα όσα βλέπω, μα δεν μπορώ να βρω τη λεπτομέρεια που αναζητώ. Έχω την αίσθηση πως είναι κάτι που συνέβη νωρίς απόψε. Στο μυαλό μου προσπαθώ να ανασύρω τις εντυπώσεις μου από τη στιγμή που μπήκα στο δωμάτιο.

Τι στα κομμάτια συνέβη; Βουτάω στο υποσυνείδητό μου, προσπαθώντας να ανασύρω την πρώτη μου εντύπωση – ήταν κάτι που δεν είχε να κάνει με τη βία της σκηνής, κάτι φαινομενικά ασήμαντο. Αν μπορούσα να το θυμηθώ... ένα

συναίσθημα... είναι σαν... είναι μια λέξη που βρίσκεται χαμένη κάπου στην άλλη άκρη της μνήμης μου. Σκέφτομαι κάτι που έγραψα στο βιβλίο μου, πως είναι οι υποθέσεις, οι αδιαμφισβήτητες υποθέσεις, που βάζουν τρικλοποδιά στις σκέψεις. Και τότε ήρθε στο μυαλό μου.

Με το που μπήκα στο δωμάτιο, είδα τις μπίρες στο γραφείο, ένα κουτί γάλα στο ψυγείο, κατέγραψα στο μυαλό μου τους τίτλους μερικών ντιβιντί που ήταν πεταμένα δίπλα στην τηλεόραση, πρόσεξα τη σακούλα σκουπιδιών στο σκουπιδοτενεκέ. Και η πρώτη εντύπωση, εκείνη η λέξη που αποτυπώθηκε στο υποσυνείδητο μα όχι στο μυαλό μου, ήταν: *γυναίκα*. Έπεσα μέσα σχετικά με ό,τι συνέβη στο δωμάτιο 89, όμως μου διέφυγε η μεγαλύτερη λεπτομέρεια. Ο ένοικος του δωματίου δεν ήταν ένας νεαρός άντρας. Δεν ήταν ένας γυμνός άντρας που έκανε σεξ με την Έλενор και ύστερα της έκοψε το λαρύγγι. Το έξυπνο κάθαρμα που κατέστρεψε το σώμα της με οξύ και εξαφάνισε κάθε στοιχείο με αντισηπτικό δεν ήταν άντρας.

Ήταν γυναίκα.

3

ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΑΜΠΟΛΛΟΥΣ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ στην καριέρα μου, μα γνωρίζω μονάχα ένα άτομο με γνήσιο και φυσικό κύρος, το είδος του ανθρώπου που μπορεί να σε κάνει να το βουλώσεις με έναν ψίθυρο. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο διάδρομο και κατευθύνεται προς το μέρος μου, ενημερώνοντας την ομάδα του Εγκληματολογικού πως θα πρέπει να περιμένουν, καθώς η Πυροσβεστική θέλει να ασφαλίσει το οξύ, ώστε κανείς να μην καεί.

«Όμως μη βγάλετε τα γάντια σας», τους συμβούλεψε. «Μπορείτε να εξετάσετε τσάμπα τους προστάτες σας έξω στο διάδρομο». Όλοι γέλασαν – εκτός από τα παλικάρια του Εγκληματολογικού.

Ο άντρας με την υποβλητική φωνή είναι ο Μπεν Μπράντλι, ο υπαστυνόμος που έχει τοποθετηθεί επικεφαλής της έρευνας. Ήταν στο γραφείο της διεύθυνσης, προσπαθώντας να εντοπίσει το καθοίκι στο οποίο ανήκει το ξενοδοχείο. Είναι ένας ψηλός μαύρος άντρας –ο Μπράντλι, όχι το καθοίκι– στα πενήντα του, με χέρια μεγάλα σαν φτυάρια και ένα τζιν τζάκετ με τα μανίκια γυρισμένα στις μανσέτες. Η γυναίκα του τον είχε πείσει προσφάτως να το αγοράσει σε μια απέλπιδα προσπάθεια να ανανεώσει την εικόνα του, με αποτέλεσμα, όπως ο ίδιος λέει, να μοιάζει με έναν ήρωα που ξεπετάχτηκε από κάποιο βιβλίο του Στάινμπεκ, ένα μοντέρνο απομεινάρι της δεκαετίας του '30.

Όπως και όλοι οι αστυνομικοί που βρίσκονται συχνά σε τέτοια σκηνικά, δεν πολυσυμπαθεί τους εγκληματολογικούς ερευνητές. Πρώτον, η συγκεκριμένη δουλειά ξεκίνησε να ανατίθεται σε εξωτερικούς συνεργάτες, που πληρώνονταν αδρά για τις υπηρεσίες τους, μερικά χρόνια νωρίτερα, κι έτσι αρκετοί τέτοιοι επαγγελματίες άρχισαν να ξεπετάγονται φορώντας κατάσπρες στολές εργαστηρίου με ονόματα όπως «Εγκληματολογικές Βιολογικές Υπηρεσίες ΕΠΕ» τυπωμένα στο πίσω μέρος τους. Δεύτερον –και αυτό που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίζει για τον Μπράντλι–, ήταν οι δύο σειρές σχετικά με το έργο των εγκληματολόγων οι οποίες έκαναν επιτυχία στην τηλεόραση και που τους οδήγησαν στο να έχουν την ανυπόφορη εντύπωση πως είναι κάποιου είδους διασημότητες.

«Θεέ μου», παραπονέθηκε σχετικά πρόσφατα, «υπάρχει έστω κι ένας σε αυτή την καταραμένη χώρα που δεν ονειρεύεται να πρωταγωνιστήσει σε κάποιο ριάλιτι;»

Καθώς παρατηρούσε τις επίδοξες διασημότητες να μαζεύουν τον εξοπλισμό τους στα βαλιτσάκια τους, η προσοχή του έπεσε πάνω μου – στεκόμουν σιωπηλός με την πλάτη μου στον τοίχο, παρατηρώντας τριγύρω μου, κάτι που, όπως φαίνεται, πέρασα τη μισή ζωή μου κάνοντάς το. Αγνοεί επιδεικτικά όσους προσπαθούν να του μιλήσουν και έρχεται προς το μέρος μου. Δεν σφίγγουμε τα χέρια, δεν ξέρω γιατί, απλώς δεν

το συνηθίζαμε ποτέ. Δεν είμαι καν σίγουρος ότι είμαστε φίλοι – πάντοτε ήμουν ο αντικοινωνικότερος των αντικοινωνικών, οπότε δεν μπορώ να κρίνω με ασφάλεια. Μα, αν έχει κάποια σημασία, σεβόμαστε ο ένας τον άλλο.

«Ευχαριστώ που ήρθες», είπε.

Έγνεψα, με το βλέμμα μου στις στριφογυρισμένες μανσέτες του τζάκετ του και στις μαύρες στρατιωτικές μπότες που φορούσε, ιδανικές για τσαλαβούτημα στο αίμα ενός τυπικού τόπου εγκλήματος.

«Μπας και ήρθες ως εδώ με τρακτέρ;» τον ρώτησα.

Δεν γέλασε. Ο Μπεν δεν γελάει και πολύ, είναι ίσως ο πιο ανέκφραστος άνθρωπος που υπάρχει. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως δεν είναι αστείος. «Πρόλαβες να ρίξεις μια ματιά τριγύρω, Ραμόν;» είπε χαμηλώνοντας τη φωνή του.

Δεν με λένε Ραμόν· και το ξέρει. Μα ξέρει επίσης πως μέχρι πρόσφατα ήμουν μέλος της πιο μυστικής από τις μυστικές υπηρεσίες της χώρας, οπότε φαντάζομαι πως θα αναφέρεται στον Ραμόν Γκαρσία. Ο Ραμόν ήταν ένας πράκτορας του FBI που προσπαθούσε πάση θυσία να κρατήσει κρυφή την ταυτότητά του ενώ πουλούσε τα μυστικά της χώρας μας στους Ρώσους, μόνο που ξεχάστηκε και άφησε τα αποτυπώματά του στις σακούλες σκουπιδιών που χρησιμοποιούσε για να παραδίδει τα κλεμμένα έγγραφα. Ο Ραμόν ήταν σίγουρα ο πιο ανίκανος διπλός πράκτορας στην ιστορία της αντικατασκοπείας. Όπως είπα, ο Μπεν είναι γεννημένος κωμικός.

«Ναι, πρόλαβα να δω μερικά πράγματα», του είπα. «Τι γνωρίζουμε για το άτομο που ζει σ' αυτό το αχούρι; Να υποθέσω πως είναι η κύρια ύποπτος, έτσι;»

Ο Μπεν μπορεί να μασκαρέψει αρκετά συναισθήματα, όμως τα μάτια του δεν μπορούν να κρύψουν την έκπληξή του. Μια γυναίκα;

Εξαίσια, σκέφτηκα. Η εκδίκηση του Ραμόν.

Ο Μπράντλι, βέβαια, είναι ατάραχος. «Ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια, Ραμόν», είπε, προσπαθώντας να καταλάβει αν

είχα όντως βρει κάποιο στοιχείο ή αν απλώς πέταξα μια ιδέα για να του κινήσω το ενδιαφέρον. «Και πώς κατέληξες σε αυτό το συμπέρασμα;»

Έδειξα τις μπίρες στο γραφείο και το γάλα στο ψυγείο. «Ποιος άντρας κάνει κάτι τέτοιο; Συνήθως οι άντρες βάζουν τις μπίρες στο ψυγείο κι αφήνουν το γάλα να χαλάσει. Ρίξε μια ματιά στα ντιβιντί. Ρομαντικές κωμωδίες και ούτε μια ταινία δράσης. Ψήνεσαι για μια βολτίτσα;» συνέχισα. «Θες να βρούμε πόσοι άλλοι άντρες σε αυτό το αχούρι χρησιμοποιούν σακούλες σκουπιδιών στο σκουπιδοτενεκέ; Αυτό είναι κάτι που κάνει μόνο μια γυναίκα – και μάλιστα μια γυναίκα που δεν έχει καμία σχέση με το μέρος, παρά το σκηνικό που έχει στήσει».

Ζυγίζει με προσοχή όσα του είπα, χωρίς να πάρει τα μάτια του από τα δικά μου, μα μου είναι αδύνατον να καταλάβω εάν δεχόταν όσα του έλεγα. Προτού προλάβω να τον ρωτήσω, δύο νεαροί ντετέκτιβ –μια γυναίκα και ο συνεργάτης της– εμφανίστηκαν πίσω από τα βαρέλια συλλογής επικίνδυνων χημικών της Πυροσβεστικής. Σταμάτησαν ακριβώς μπροστά στον Μπράντλι.

«Έχουμε ένα στοιχείο, Μπεν!» είπε η γυναίκα. «Σχετικά με τον ένοικο...»

Ο Μπράντλι κατένευσε αργά. «Ναι, είναι γυναίκα. Έχεις να μου πεις κάτι που δεν ξέρω σχετικά με εκείνη;»

Απ' ό,τι φαίνεται, με πίστεψε. Οι δύο αστυνομικοί έδειχναν να έχουν χαζέψει προσπαθώντας να μαντέψουν πώς στο καλό το γνώριζε. Μέχρι το επόμενο πρωί ο θρύλος γύρω από το όνομα του αφεντικού τους θα έχει γιγαντωθεί. Και όσο για μένα... Σκέφτομαι πως ο τύπος δεν έχει ίχνος ντροπής μέσα του. Ξεφουρνίζει τη λεπτομέρεια που είπα σαν να είναι δική του, χωρίς καν να κοκκινίζει. Με έπιασαν τα γέλια.

Ο Μπράντλι μου ρίχνει μια ματιά και για μια στιγμή πίστεψα πως θα αρχίσει να γελάει μαζί μου, μα φυσικά οι ελλπίδες μου αποδείχτηκαν φρούδες. Τα κουρασμένα μάτια του

βλεφάρισαν καθώς έστρεψε την προσοχή του στους ντετέκτιβ. «Και πώς μάθατε ότι ήταν γυναίκα;» τους ρώτησε.

«Καταφέραμε να πάρουμε στα χέρια μας τον κατάλογο των ενοικιαστών, με τους φακέλους του κάθε δωματίου», απάντησε ο άντρας, ένας ντετέκτιβ με το όνομα Κόννορ Νόρις.

Ο Μπράντλι τινάχτηκε έκπληκτος. «Από τον ιδιοκτήτη; Καταφέρατε να βρείτε το κάθαρμο και ξεκλείδωσε το γραφείο του;»

Ο Νόρις κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Εκκρεμούν τέσσερα εντάλματα της Δίωξης Ναρκωτικών σε βάρος του. Ο τύπος είναι μάλλον στο δρόμο για το Μεξικό. Όχι, η Άλβαρεζ από δω» –έδειξε τη συνεργάτιδά του– «αναγνώρισε έναν από τους ενοίκους, έναν άντρα καταζητούμενο για διάρρηξη». Έριξε μια ματιά στη συνεργάτιδά του, δίχως να είναι σίγουρος για το πού πρέπει να σταματήσει.

Η Άλβαρεζ ανασηκώνει αδιάφορα τους ώμους της, ελπίζοντας για το καλύτερο, και ξεφουρνίζει τι έκανε. «Πρόσφερα στο διαρρήκτη μια σιωπηλή αμνηστία εάν κατάφερνε να ανοίξει την πόρτα του γραφείου και το χρηματοκιβώτιο του ιδιοκτήτη».

Κοίταξε νευρικά τον Μπράντλι, χωρίς να γνωρίζει σε τι μεελάδες είχε μόλις μπει.

Το πρόσωπο του προϊσταμένου της παρέμενε ανέκφραστο. Η φωνή του μονάχα έγινε ελαφρώς πιο απαλή. «Συνέχισε».

«Κατάφερε να παραβιάσει οχτώ κλειδαριές σε λιγότερο από εξήντα δευτερόλεπτα», είπε. «Δεν είναι να απορείς που τίποτα δεν είναι ασφαλές σε αυτή την πόλη».

«Και τι βρισκόταν στο φάκελο της γυναίκας;» ρώτησε ο Μπράντλι.

«Αποδείξεις. Ζούσε εδώ για πάνω από ένα χρόνο», είπε ο Νόρις. «Πλήρωνε πάντοτε σε μετρητά, δεν είχε συνδέσει τηλέφωνο, δορυφορική, τίποτα. Το σίγουρο είναι ότι δεν ήθελε να αφήσει ίχνη».

Ο Μπράντλι κατένευσε, αφού ήταν κάτι που σκεφτόταν και ο ίδιος. «Πότε ήταν η τελευταία φορά που κάποιος από τους γείτονες την είδε;»

«Πριν από τρεις ή τέσσερις μέρες. Κανένας δεν είναι σίγουρος», απάντησε ο Νόρις.

«Εξαφανίστηκε αφού σκότωσε τη γυναίκα, φαντάζομαι», μουρμούρισε ο Μπράντλι. «Έχουμε κάποια ταυτότητά της; Θα πρέπει να υπάρχει κάτι στο φάκελο».

Η Άλβαρεζ φυλλομέτρησε τις σημειώσεις της. «Φωτοτυπίες ενός διπλώματος οδήγησης το οποίο έχει εκδοθεί στην πολιτεία της Φλόριντα και μιας φοιτητικής ταυτότητας χωρίς φωτογραφία», είπε. «Πιστεύω ότι είναι αυθεντικά».

«Ελέγξτε τες όπως και να 'χει», τους είπε ο Μπράντλι.

«Τις δώσαμε στον Πίτερσεν», έκανε ο Νόρις, αναφέροντας έναν άλλο νεαρό ντετέκτιβ. «Το έχει αναλάβει εκείνος».

Ο Μπράντλι το σημείωσε νοερά στο μυαλό του. «Γνώριζε ο διαρρήκτης –ή οποιosoδήποτε από τους άλλους ενοίκους– την ύποπτη; Ξέρουν κάτι για εκείνη;»

Κούνησαν αρνητικά τα κεφάλια τους. «Κανείς. Ήξεραν μονάχα ότι έμενε εδώ», είπε ο Νόρις. «Στα είκοσί της, γύρω στο ένα κι εβδομήντα πέντε, με απίθανο κορμί, σύμφωνα με το διαρρήκτη...»

Ο Μπράντλι ανασήκωσε τα φρύδια του, φτάνοντας σχεδόν την κορυφογραμμή των μαλλιών του. «Σύμφωνα με τα δικά του κριτήρια, αυτό μπορεί να σημαίνει πως έχει απλώς και τα δυο της πόδια».

Ο Νόρις χαμογέλασε, δεν συνέβη όμως το ίδιο και με την Άλβαρεζ, η οποία απλώς ευχόταν ο Μπράντλι να έλεγε κάτι για τη συμφωνία της με το διαρρήκτη. Αν ήταν να την κατσαδιάσει, ας το έκανε, να τελείωνε με την αναμονή. Συνέχισε, πάντως, αγνοώντας το σχόλιο, ως σωστή επαγγελματίας. «Σύμφωνα με μια αυτοαποκαλούμενη ηθοποιό στο 114, η κοπέλα άλλαζε την εμφάνισή της συνέχεια. Τη μια μέρα έμοιαζε με τη Μέριλιν Μονρό, την άλλη με τον Μέριλιν Μάνσον, κάποιες φορές

ήταν δύο σε ένα. Άλλες φορές έκανε την Ντρου Μπάρμπορ ή την Μπρίτνι Σπίαρς, την Κυρία Έντνα³, την Κ. Ν. Λανγκ...»

«Μου κάνεις πλάκα;» ρώτησε ο Μπράντλι. Και οι δύο νεαροί ντετέκτιβ έγνεψαν όχι, απარიθμώντας περισσότερα ονόματα για να αποδείξουν τη σοβαρότητα της αναφοράς τους. «Πραγματικά ανυπομονώ να δω το σκίτσο που θα βγάλουμε στη δημοσιότητα», είπε, συνειδητοποιώντας πως όλες οι παραδοσιακές μέθοδοι για την έρευνα μιας δολοφονίας δεν θα τους βοηθούσαν και πολύ. «Κάτι άλλο;» Κούνησαν για άλλη μια φορά τα κεφάλια τους, κάνοντας νόημα πως τελείωσαν.

«Τότε ας αρχίσουμε να παίρνουμε καταθέσεις από τα φρικά που μένουν εδώ – ή τουλάχιστον από όσους δεν εκκρεμεί ένταλμα σύλληψης εναντίον τους, φαντάζομαι δεν θα είναι περισσότεροι από τρεις».

Ο Μπράντλι τους επέτρεψε να αποχωρήσουν και έπειτα στράφηκε προς το μέρος μου, καθώς στεκόμουν στο σκοτάδι, προκειμένου να μου εξομολογηθεί κάτι που του προκαλούσε ιδιαίτερη ανησυχία.

«Έχεις δει ποτέ σου κάτι τέτοιο;» ρώτησε, αφού φόρεσε ένα ζευγάρι πλαστικά γάντια και κατέβασε ένα μεταλλικό κουτί από ένα ράφι της ντουλάπας. Το αντικείμενο ήταν χρώματος χακί, και μάλιστα τόσο λεπτό, που δεν το είχα προσέξει. Έκανε να το ανοίξει, μα σταμάτησε για να ρίξει μια τελευταία ματιά στον Νόρις και την Άλβαρεζ. Κατευθύνονταν προς την έξοδο κάνοντας ζιγκ ζαγκ μέσα από τους πυροσβέστες, που έστηναν τις αντλίες με τις οποίες θα τραβούσαν το οξύ από την μπανιέρα. «Ε, παιδιά!» τους φώναξε. Εκείνοι γύρισαν και κοίταξαν προς τον Μπράντλι προτού φύγουν. «Όσον αφορά το διαρρήκτη... Κάνετε καλή δουλειά».

Η ανακούφιση στο πρόσωπο της Άλβαρεζ ήταν κάτι παραπάνω από φανερό. Χαιρέτησαν χαμογελώντας. Δεν υπήρχε

³ Γυναικείος χαρακτήρας που επινοήθηκε από τον Αυστραλό κωμικό Μπάρνι Χάμφρις και τον οποίο υποδύεται ο ίδιος. (ΣτΜ)

καμία αμφιβολία για ποιο λόγο οι υφιστάμενοί του τον λάτρευαν.

Κοιτάζω το μεταλλικό κουτί. Με μια πιο προσεκτική ματιά, μοιάζει περισσότερο με χαρτοφύλακα πάνω στον οποίο έχει χαραχτεί με λευκά γράμματα ένας σειριακός αριθμός. Προφανώς για στρατιωτική χρήση, μα δεν θυμάμαι και πολλές λεπτομέρειες από την τελευταία φορά που είδα κάτι τέτοιο. «Βαλιτσάκι πρώτων βοηθειών για το πεδίο της μάχης;» είπα, δίχως να είμαι και πολύ σίγουρος.

«Κοντά έπεσες», είπε ο Μπράντλι. «Βαλιτσάκι οδοντιάτρου». Άνοιξε το χαρτοφύλακα και αποκάλυψε μια πλήρη συλλογή οδοντιατρικών εργαλείων, απλωμένη σε αφρό πολυουρεθάνης: λαβίδες που ανοίγουν το στόμα, περιοδοντικοί ανιχνευτήρες, τσιμπίδες για εξαγωγές.

Τον κοίταξα άφωνος. «Μη μου πεις πως έβγαλε τα δόντια του θύματος...»

«Μέχρι και το τελευταίο. Δεν έχουμε βρει ίχνος τους, οπότε μάλλον τα έχει ξεφορτωθεί κάπου. Ίσως να τα πέταξε στην τουαλέτα και να τράβηξε το καζανάκι, αν είμαστε τυχεροί. Γι' αυτό κάνουμε φύλλο και φτερό τα υδραυλικά του δωματίου».

«Και τα δόντια βγήκαν πριν ή μετά το θάνατο του θύματος;»

Ο Μπεν καταλαβαίνει πού το πάω. «Όχι, δεν τη βασάνισε. Η ομάδα του ιατροδικαστή έριξε μια ματιά μέσα στο στόμα της. Είναι σίγουροι πως η εξαγωγή έγινε μετά θάνατον, για να αποτρέψει την αναγνώρισή της. Αυτός άλλωστε ήταν και ο λόγος για τον οποίο σου ζήτησα να περάσεις από δω. Θυμήθηκα κάτι που είχες γράψει στο βιβλίο σου, κάτι σχετικά με αυτοσχέδια οδοντιατρική κι ένα φόνο. Αν έγινε στις ΗΠΑ, ήλπιζα πως—»

«Δεν υπάρχει κάποια σύνδεση, έγινε στη Σουηδία», είπε. «Ένας άντρας χρησιμοποίησε ένα χειρουργικό σφυρί στο σαγόνι και στις γέφυρες του θύματος, για τον ίδιο λόγο, φαντάζομαι, μα να έχουν χρησιμοποιηθεί τσιμπίδες; Πρώτη φορά που βλέπω κάτι παρόμοιο».

«Για όλα υπάρχει η πρώτη φορά», απάντησε γρήγορα ο Μπεν.

«Πολύ εμπνευσμένη», είπα. «Εννοώ την πρόοδο του πολιτισμού μας». Βάζοντας την άκρη την απελπισία που με πιάνει για την ανθρωπότητα, θα έλεγα πως είμαι ακόμα πιο εντυπωσιασμένος από τη δολοφόνου. Δεν είναι και εύκολο να ξεριζώσεις τριάντα δύο δόντια από το στόμα ενός νεκρού. Η δολοφόνος έδειχνε πως είχε καταλάβει κάτι πολύ σημαντικό, το οποίο οι περισσότεροι άνθρωποι που σκότωναν αγνοούσαν: κανένας δεν έχει συλληφθεί επειδή σκότωσε, αλλά επειδή δεν το σχεδίασε προσεκτικά.

Έδειξα τη μεταλλική τσάντα. «Και πού μπορεί ένας πολίτης να βρει κάτι τέτοιο;» ρώτησα.

Ο Μπεν ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους. «Οπουδήποτε. Τηλεφώνησα σε ένα φίλο μου στο Πεντάγωνο και έκανε μια μικρή έρευνα στα αρχεία. Υπάρχει περίσσειμα σαράντα χιλιάδων από αυτά. Ο στρατός άρχισε να τα πουλάει τα τελευταία χρόνια σε μαγαζιά με στρατιωτικά είδη και εξοπλισμό επιβίωσης. Θα το ψάξουμε, μα αμφιβάλω αν θα τη βρούμε έτσι, δεν είμαι σίγουρος πως ο καθένας θα μπορούσε—»

Η φωνή του χάθηκε. Ήταν και ο ίδιος χαμένος σε ένα λαβύρινθο, με τη ματιά του να ψάχνει απελπισμένα στο χώρο για μια έξοδο. «Δεν έχουμε κάποιο πρόσωπο», είπε ήρεμα. «Ούτε οδοντικά αρχεία ούτε μάρτυρες· και, το χειρότερο απ' όλα, ούτε κίνητρο. Ξέρεις τη δουλειά καλύτερα από τον καθένα. Αν σου ζητούσα να μου πεις τις πιθανότητες για να λυθεί η υπόθεση, τι θα έλεγες;»

«Αυτή τη στιγμή; Παίξε καλύτερα κάνα Τζόκερ», του είπα. «Με το που μπαίνεις στο δωμάτιο, σκέφτεσαι πως πρόκειται για κάποιον ερασιτέχνη. Ένα ακόμα έγκλημα πάθους· ή κάτι που έχει σχέση με ναρκωτικά. Και ύστερα ανακαλύπτεις περισσότερες λεπτομέρειες. Είναι ζήτημα αν έχω δει μία ή δύο περιπτώσεις εγκλημάτων που να έχουν σχεδιαστεί με τόση προσοχή». Τότε του μίλησα για την ανακάλυψή μου σχετικά

με το αντισηπτικό σπρέι, και, φυσικά, αυτό δεν ήταν κάτι που ήθελε να ακούσει.

«Πολύ ενθαρρυντικά όλα αυτά, ευχαριστώ», έκανε ειρωνικά. Χωρίς ιδιαίτερη περίσκεψη, τρίβει το δείκτη και τον αντίχειρά του, μια χειρονομία που, έπειτα από μακρόχρονη παρατήρηση, γνωρίζω πως δηλώνει την ανάγκη του για ένα τσιγάρο. Κάποτε μου είχε πει ότι έκοψε το κάπνισμα τη δεκαετία του '90, και από τότε είχαν υπάρξει εκατομμύρια φορές που είχε σκεφτεί πως μια τζούρα θα τον βοηθούσε. Εκείνη η στιγμή, προφανώς, ήταν μια από αυτές. Για να το βγάλει απ' το μυαλό του, άρχισε να μιλάει. «Ξέρεις ποιο είναι το πρόβλημά μου; Η Μάρσι μια φορά μού το αποκάλυψε» –η Μάρσι είναι η γυναίκα του– «πλησιάζω πολύ τα θύματα, σε σημείο να πιστεύω πως είμαι ο μοναδικός φίλος που τους έχει απομείνει».

«Ο ήρωάς τους;» πρότεινα.

«Αυτή ακριβώς είναι η λέξη που χρησιμοποίησε. Και, ξέρεις, είναι κάτι που ποτέ μου δεν μπόρεσα να αποδεχτώ –και η Μάρσι λέει πως είναι ίσως το μοναδικό πράγμα πάνω μου που της αρέσει πραγματικά–, και αυτό είναι πως δεν μπορώ ποτέ να απογοητευτώ ένα φίλο».

Ο ήρωας των νεκρών, σκέφτηκα. Βέβαια, υπάρχουν και χειρότερα. Ευχήθηκα σιωπηλά να μπορούσα να κάνω κάτι για να τον βοηθήσω, μα ήταν αδύνατον φυσικά. Δεν ήταν δική μου υπόθεση· και, αν και δεν έχω πατήσει τα σαράντα, είμαι συνταξιούχος.

Ένας από τους υδραυλικούς μπαίνει βιαστικά στο δωμάτιο, φωνάζοντας με ασιατική προφορά: «Μπεν;» Ο Μπράντλι γυρίζει προς το μέρος του. «Στο υπόγειο!»

4

ΤΡΕΙΣ ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΜΕ ΟΛΟΣΩΜΕΣ φόρμες είχαν γκρεμίσει έναν παλιό τοίχο από τούβλα. Παρόλο που όλοι τους φορούσαν

προστατευτικές μάσκες, η μυρωδιά που αναδινόταν από την τρύπα στον τοίχο τούς έκανε να αναγουλιάσουν. Δεν βρήκαν κάποιο πτώμα –ένα σώμα σε αποσύνθεση έχει τη δική του ξεχωριστή μυρωδιά–, αλλά ένα βόθρο που έζεχνε από μούχλα και ποντικοκούραδα απ’ τον καιρό του Νώε.

Ο Μπράντλι βρήκε το δρόμο του μέσα από το λαβύρινθο των βρόμικων διαδρόμων και σταμάτησε κάτω από το άψυχο φως των προβολέων που είχαν στήσει οι τεχνικοί, οι οποίοι φώτιζαν τον γκρεμισμένο τοίχο. Βαδίζω πίσω του, μαζί και με τους άλλους ερευνητές, φτάνοντας πάνω στην ώρα που ο Ασιάτης –ένας Κινεζοαμερικανός τον οποίο όλοι φωνάζουν Μπρους για ευνόητους λόγους– έριχνε το φως ενός προβολέα χειρός μέσα στο άνοιγμα.

Μπορούσα να δω καθαρά ένα λαβύρινθο από σωληνώσεις. Ο Μπρους μας εξήγησε πως, αφού έκαναν φύλλο και φτερό το μπάνιο του δωματίου 89 χωρίς να βρουν κάτι σκαλωμένο στους σωλήνες του, πήγαν ένα βήμα παραπέρα. Πήραν μια κάψουλα με την ειδική γαλάζια μπογιά που χρησιμοποιούν τα παιδιά του Εγκληματολογικού για την ανίχνευση σωματικών υγρών, την ανέμειξαν με μισό λίτρο νερό και την άδειασαν στις σωληνώσεις.

Πήρε στο μείγμα περίπου πέντε λεπτά για να φτάσει στο υπόγειο, οπότε κατάλαβαν πως, για να είναι η ροή των υγρών τόσο αργή, θα πρέπει να υπήρχε κάτι μεταξύ του δωματίου 89 και του υπογείου που να την μπλοκάρει. Και, πράγματι, βρήκαν αυτό το κάτι μέσα στο κουβάρι των σωλήνων και των παρανόμως εγκατεστημένων υδραυλικών συστημάτων πίσω από τον τοίχο.

«Πες μου πως βρήκατε τα δόντια», είπε ο Μπράντλι. «Πες μου πως τα έριξε στην τουαλέτα και τράβηξε το καζανάκι».

Ο Μπρους κούνησε το κεφάλι του και έριξε τον προβολέα πάνω σε έναν πολύτ από καμένο χαρτί, το οποίο είχε κολλήσει σε μια γωνία ενός σωλήνα. «Ο συγκεκριμένος σωλήνας κατεβαίνει απευθείας από το δωμάτιο 89, το έχουμε τσεκάρει»,

είπε δείχνοντας τον πολτό. «Οτιδήποτε κι αν είναι αυτό το πράμα, πιθανώς να το έκαψε πρώτα και στη συνέχεια να το πέταξε στην τουαλέτα. Και, φυσικά, ήταν σωστό σαν σκέψη, μα δεν μπορούσε να υπολογίσει τις παραβιάσεις του κώδικα⁴».

Με ένα ζευγάρι τσιμπίδες ο Μπράντλι προσπάθησε να ξεχωρίσει τα πιο αναγνωρίσιμα κομμάτια της μάζας χαρτιού. «Κομμάτια αποδείξεων, μια γωνία από κάρτα απεριόριστων διαδρομών για το μετρό, ένα εισιτήριο σινεμά», άρχισε να απαριθμεί ενώ οι υπόλοιποι τον παρακολουθούσαν. «Φαίνεται πως έκανε μια τελευταία γύρα στο διαμέρισμα για να ξεφορτωθεί διάφορα». Ξεχώρισε με προσοχή περισσότερα καμένα κομμάτια. «Μια λίστα για ψώνια – ίσως να αποδειχτεί χρήσιμη για την ταυτοποίηση γραφικού χαρακτήρα, αν ποτέ βρούμε–»

Σταμάτησε, με το βλέμμα καρφωμένο σε ένα κομμάτι χαρτί ελαφρώς λιγότερο καρβουνιασμένο από τα υπόλοιπα. «Εφτά αριθμοί. Είναι γραμμένοι με το χέρι: 9. 0. 2. 5. 2. 3. 4. Έχει κι άλλο, μα το υπόλοιπο έχει καεί».

Σήκωσε το χαρτί ψηλά, προκειμένου η ομάδα να το δει, μα ξέρω πως απευθύνεται κυρίως σε εμένα, λες και η δουλειά μου σε μια μυστική υπηρεσία με κάνει αυτόματα ειδικό στην κρυπτογραφία. Εφτά αριθμοί γραμμένοι με το χέρι· και το υπόλοιπο χαρτί κατεστραμμένο. Θα μπορούσε να σημαίνει οτιδήποτε, μα έχω ένα σχετικό πλεονέκτημα. Στην προηγούμενη δουλειά μου ασχολούμασταν πάντοτε με κομμάτια, οπότε δεν θα παρατηθώ έτσι εύκολα.

Οι θεωρίες αρχίζουν να μαζεύονται κατά κύματα στο μυαλό μου – λογαριασμοί τραπεζών, πιστωτικές κάρτες, ταχυδρομικοί κώδικες, διευθύνσεις IP, αριθμοί τηλεφώνων. Η Άλβαρεζ, φυσικά, λέει πως δεν υπάρχει κανένας τηλεφωνικός κωδικός περιοχής που να αρχίζει από 902· και έχει δίκιο – στο περίπου.

«Ναι, αλλά υπάρχουν και οι канаδικοί τηλεφωνικοί αριθμοί», απαντά ο Πέτερσεν, ο νεαρός ντετέκτιβ με το σώμα

⁴ Του κώδικα που ορίζει την εγκατάσταση υδραυλικών συστημάτων. (ΣΤΜ)

παίκτη του ράγκμπι. «Από 902 ξεκινάει ο κωδικός της Νέας Σκοτίας. Ο παππούς μου είχε μια φάρμα εκεί πέρα».

Ο Μπράντλι δεν απαντά αμέσως. Περιμένει να ακούσει πρώτα τη γνώμη μου. Έχω μάθει μέσα από όχι και τόσο ευχάριστες εμπειρίες να κρατάω το στόμα μου κλειστό, εκτός κι αν είμαι εκατό τοις εκατό σίγουρος, οπότε προτίμησα να ανασηκώσω τους ώμους, δίνοντας έτσι το σύνθημα στον Μπράντλι να αναζητήσει νέες θεωρίες.

Αυτό που δεν μπορώ να βγάλω από το μυαλό μου είναι το ημερολόγιο τοίχου – και πραγματικά με προβληματίσε από την ώρα που το βρήκα. Σύμφωνα με την τιμή στο πίσω μέρος του, κοστίζει σαράντα δολάρια στο Ριτσόλι, το βιβλιοπωλείο με τις πλέον τσιμπημένες τιμές, και, για μένα τουλάχιστον, τα λεφτά είναι πολλά για να αγοράσεις ένα ημερολόγιο που δεν σκοπεύεις να χρησιμοποιήσεις. Μα η δολοφόνος προφανώς και ήταν μια έξυπνη γυναίκα, οπότε μου καρφώθηκε η σκέψη πως ίσως να μην το χρησιμοποιούσε ως ημερολόγιο. Ίσως να ενδιαφερόταν για τα αρχαία μνημεία που απεικονίζε.

Πέρασα πολλά χρόνια της ζωής μου δουλεύοντας στην Ευρώπη και, παρόλο που έχει περάσει καιρός από το τελευταίο μου ταξίδι στα ανατολικά, θυμάμαι με σιγουριά πως ο διεθνής κωδικός για τους τηλεφωνικούς αριθμούς στην Τουρκία είναι το 90. Μια μέρα σε αυτή τη χώρα είναι αρκετή για να διαπιστώσει ο καθένας πως εκεί βρίσκονται περισσότερα ελληνορωμαϊκά μνημεία από οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. Αν το 90 αντιπροσωπεύει κωδικό χώρας, τότε τα υπόλοιπα ψηφία είναι ο κωδικός της περιοχής και μέρος του τηλεφωνικού αριθμού. Χωρίς να με πάρει κανείς είδηση, ξεγλίστρησα από τους υπόλοιπους και απομονώθηκα στο πιο ήρεμο μέρος του υπογείου, προκειμένου να κάνω ένα τηλεφώνημα στη Verizon⁵ και να πάρω περισσότερες πληροφορίες.

⁵ Αμερικανική τηλεφωνική εταιρεία. (ΣτΜ)

Καθώς περιμένω μέχρι η κλήση μου να απαντηθεί, ρίχνω μια ματιά στο ρολόι και διαπιστώνω με έκπληξη πως έξω πρέπει να ξημερώνει. Πάνε σχεδόν δέκα ώρες από τη στιγμή που ο επιστάτης, προκειμένου να ελέγξει μια βλάβη στα ηλεκτρικά του διπλανού δωματίου, ξεκλείδωσε την πόρτα του δωματίου 89 για να χρησιμοποιήσει τις καλωδιώσεις. Δεν απορώ που όλοι δείχνουν κουρασμένοι.

Ύστερα από αρκετή αναμονή, μια υπάλληλος της Verizon με βαριά προφορά, από το τηλεφωνικό κέντρο της εταιρείας στη Βομβάη, υποψιάζομαι, απαντά. Θυμώμουν πράγματι καλά· το 90 είναι ο διεθνής κωδικός για την Τουρκία. «Και το 252; Είναι μήπως κωδικός περιοχής;»

«Ναι, είναι μιας επαρχίας, νομίζω πως τη λένε Μούγλα ή κάπως έτσι», μου απαντάει, προσπαθώντας να προφέρει το όνομα όσο καλύτερα μπορούσε. Η Τουρκία είναι μια χώρα τεράστια σε έκταση, μεγαλύτερη από το Τέξας, με πληθυσμό πάνω από εβδομήντα εκατομμύρια, και, όπως είναι φυσικό, το συγκεκριμένο όνομα μου είναι εντελώς άγνωστο. Πάω να την ευχαριστήσω και να τερματίσω την κλήση, όταν μου λέει: «Δεν ξέρω αν σας βοηθάει, μα εδώ λέει πως μια από τις κυριότερες πόλεις της περιοχής βρίσκεται στα παράλια του Αιγαίου. Μπόντρουμ⁶ λέγεται».

Με το άκουσμα του συγκεκριμένου ονόματος ανατρίχιασα σύγκορμος από ένα φόβο που είχε μόλις και μετά βίας διαλυθεί από το πέρασμα τόσων χρόνων. «Μπόντρουμ», επανέλαβε, και το όνομα ξεβράστηκε μέσα μου όπως τα συντρίμια ενός ναυαγίου. «Αλήθεια;» είπα ήρεμα, προσπαθώντας να αγνοήσω τις σκέψεις και το σαματά που έκαναν μέσα στο κεφάλι μου. Φυσικά, το κομμάτι του μυαλού μου που ασχολείται με το παρόν μου υπενθύμισε πως δεν συμμετέχω επίσημα στην έρευνα, προσφέροντάς μου ένα αίσθημα ανακούφισης. Δεν θέλω να ασχοληθώ ξανά με αυτή την πλευρά του κόσμου.

⁶ Το σημερινό όνομα της Αλικαρνασσού. (ΣτΜ)

Επιστρέφω αργά στο δωμάτιο 89. Ο Μπράντλι με είδε, οπότε του ανέλυσα την ιδέα μου πως οι αριθμοί στο χαρτί αποτελούν μέρος ενός τηλεφωνικού αριθμού και πως αυτός δεν έχει να κάνει με τον Καναδά. Του είπα για το ημερολόγιο και εκείνος μου εξομολογήθηκε πως και ο ίδιος το είχε παρατηρήσει και τον είχε κάνει να ανησυχήσει.

«Μπόντρουμ; Πού είναι το Μπόντρουμ;» με ρώτησε.

«Πρέπει να φρεσκάρεις λίγο τις γνώσεις σου στη γεωγραφία. Είναι στην Τουρκία. Και μάλιστα αποτελεί έναν από τους δημοφιλέστερους θερινούς προορισμούς παγκοσμίως».

«Δημοφιλέστερος κι από το Κόνι Άιλαντ';» ρώτησε δίχως να κουνήσει βλέφαρο.

«Οριακά», του είπα, καθώς θυμήθηκα το γεμάτο πολυτελή κότερα λιμάνι, τις αρχοντικές επαύλεις, ένα μικρό τζαμί χτισμένο στους πρόποδες ενός βουνού και καφετέριες με ονόματα όπως Μετζαλούνα και Όξιτζεν, πλημμυρισμένες με νέους ανθρώπους πρόθυμους να πληρώσουν δέκα δολάρια για έναν καπουτσίνο.

«Κι έχεις πάει εκεί;» ρώτησε ο Μπράντλι.

Προτίμησα να κουνήσω αρνητικά το κεφάλι μου. Υπάρχουν κάποια πράγματα για τα οποία η κυβέρνηση προτιμά να σιωπώ. «Όχι», είπα ψέματα. «Για ποιο λόγο να τηλεφωνήσει σε κάποιον στο Μπόντρουμ;» αναρωτήθηκα, αλλάζοντας περίτεχνα το θέμα.

Ο Μπράντλι ανασήκωσε σκεπτικός τους ώμους, δίχως να θέλει να προχωρήσει σε εικασίες. «Το παλικάρι μας έκανε καλή δουλειά», είπε, δείχνοντας τον Πέτερσεν στην άλλη άκρη του δωματίου. «Δεν ήταν φοιτητική ταυτότητα αυτό που βρήκε η Άλβαρεζ στο γραφείο του ιδιοκτήτη, αλλά μια κάρτα από κάποια βιβλιοθήκη στη Νέα Υόρκη – το όνομα, φυσικά, ήταν ψεύτικο».

⁷ Χερσόνησος στη Νέα Υόρκη. (ΣΤΜ)